

26.5.00
פי
התאחדות
המורים

מצעד האיגולת

כבר ב-1955 הציגו בן גוריון ודיין להשליט בלבנון קצין נוצרי ולהופכה למדינת חסות. שרת אמר שהרעיון מעיד על בורות גמורה, וגנז אותו. 20 שנים אחר כך, בשעה שארצות הברית התפנתה מווייטנאם, החזירה ממשלת ישראל את הרעיון לחיים. עכשיו מזכירים מראות הנסיגה הזאת את הנסיגה האמריקאית ההיא

1955: הגבול הלבנוני הוא הגבול השקט היחיד של ישראל. שר הביטחון דוד בן גוריון והרמטכ"ל משה דיין מציעים לכבוש את לבנון, להשליט בה "קצין נוצרי" ולהופכה למדינת חסות ישראלית. ראש הממשלה משה שרת קובע שרעיון זה מעיד על בורות גמורה בעיני בני לבנון. הרעיון נגנז (לפי שעה).

ספטמבר 1970: המלך חוסיין, בעזרת ממשלת גולדה מאיר, מגרש מירדן את ארגוני אש"ף והם עוברים לדרום לבנון.

1975: הנוצרים, הסומכים על עזרת ישראל, פותחים במלחמת אזרחים בלבנון. שר הביטחון שמעון פרס לוקח "קצין נוצרי" (רב סרן חדאד) ומקים את "אזור הביטחון" הראשון ליד גבול ישראל. אחד התומכים הנלהבים הוא יוסי שריד, הטוען שהנוצרים בסכנת "רצח עם". פרס מכריז על "הגדר הטובה", שפירושה חיבור אזור הביטחון החדש לישראל.

1976: במלחמת האזרחים מסתמן ניצחון של המוסלמים, ובראשם כוחות אש"ף. הנוצרים קוראים לעזרת הסורים. הצבא הסורי נכנס ללבנון. כאשר הוא מתקדם דרומה פורצת בישראל היסטוריה. אנשי פרס תובעים לעצור את הצבא הסורי ב"קו אדום". ראש הממשלה יצחק רבין אמנם מאמין שרצוי כי הצבא הסורי יגיע עד לגבול ישראל ויבטיח שקט, אבל נכנע להיסטוריה. הצבא הסורי נעצר. בינו ובין ישראל נוצר חלל ריק, הנתפס בידי אש"ף. 1978: כנקמה על הפיגוע בכביש החוף פותח שר הביטחון של ממשלת הליכוד, עזר ויצמן, במבצע ליטני. צה"ל פולש ללבנון ונסוג.

1981: האמריקאים משיגים שביתת נשק בין ישראל ואש"ף. יאסר ערפאת משליט על כל הארגונים הפלסטיניים משמעת ברזל. במשך 11 חודשים אין בגבול אף תקרית אחת. יוני 1982: למרות השקט בגבול פולשת ממשלת בגין-שרון ללבנון. כתירוץ משמשת ההתנקשות בשגריר ישראל בלונדון, שלמה ארגוב. כשמעירים לבגין בישיבת הממשלה שאת ההתנקשות ביצעו דווקא אויבי ערפאת, הוא מגיב: "לא חשוב, כולם אש"ף".

בעוד בגין מדבר על "ארבעים קילומטרים", התוכנית הסודית של שרון היא לכבוש את לבנון, להשליט בה דיקטטור נוצרי (באשר ג'זמייל) ולגרש את הפלסטינים לעבר סוריה (הוא מקווה שיגיעו משם לירדן ויחוללו בה הפיכה).

רק"ח מציעה אי אמון בממשלה בגלל הפלישה. בגין מכריז שזוהי הצבעה על המלחמה. רק אנשי רק"ח מצביעים נגד המלחמה. שישה חברי כנסת, וביניהם יוסי שריד ושולמית אלוני, "אינם משתתפים בהצבעה" (קצת פחות מהימנעות).

ככפרים השיעיים בדרום לבנון מקבלים את צה"ל בהתלהבות, מתוך אמונה שהוא יגרש את אש"ף ויחזור הביתה. אבל בניגוד למה שנאמר לציבור, מתגרה שרון בצבא הסורי ומכריח אותו להיכנס למלחמה.

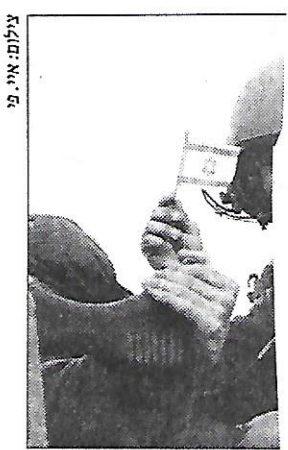
המבצע הצבאי, בהנהגת שרון והרמטכ"ל רפול, כור של אף אחד מהכוחות אינו מגיע ליעדו במועדו. היעד הראשון, ניתוק הכביש-ביירות-דמשק, מושג רק באמצעות הפרת הפסקת האש, שנקבעה ביום השישי של המלחמה. הטור הפועל נגד הסורים נוחל מפלה בסולטן יעקוב ואינו מגיע לכביש.

בפעם הראשונה בתולדות ישראל מתחילה מחאה נגד מלחמה בעודה נמשכת. "העולם הזה" יוצא נגד המלחמה כבר ביום הראשון, וכך גם קבוצת אזרחים מהשמאל החותמים על עצומה. ביום השישי הראשון מתקיימת הפגנה נגד המלחמה ובשבוע הרביעי לקרבות מצטרפת שלום עכשיו למחאה ומקיימת הפגנה גדולה (באותו יום חציתי את הקווים לביירות המערבית הנצורה ונפגשתי עם יאסר ערפאת).

אוגוסט 1982: צה"ל מעריך שהסתרעות על ביירות המערבית תעלה לצה"ל כ-800 הרוגים. בתיווך אמריקאי מוסכם שכוחות אש"ף ייצאו מלבנון בשלום. מיד לאחר מכן נרצח באשיר ג'זמייל, שישאלה הכתיבה את בחירתו לנשיא לבנון. שרון משתמש בתירוץ הזה כדי לכבוש את מערב ביירות, בניגוד להסכם. יחד עם רפול הוא מכניס את הכוחות הנוצריים למחנות הפליטים סברה ושתילה. כצפוי, הם עורכים שם טבח. ועדת חקירה יש-דאלית מטילה אחריות עקיפה על שרון ורפול. שרון מודה, רפול פורש מצה"ל.

בגין חותם על "הסכם שלום" עם הנשיא החדש, אמין ג'זמייל, ומכריז "ותשקוט הארץ ארבעים שנה". ההסכם נגנז מיד.

1983, 1984: השיעיים, שהיו במשך מאות בשנים האסקופה הנדרסת של לבנון, מתקורמים נגד הכיבוש הישראלי המתמשך. הכבשים הופכים לאריות. בהנהגת ארגון אמל נפתחת מלחמת גרילה. ההופרת את חיילי צה"ל לגיהנום.

פי
התאחדות
המורים